

KERATAN AKHBAR

TARIKH : 10 MAC 2022
AKHBAR : BERITA HARIAN
MUKA SURAT : 12

Malaysia wajar contoh strategi China basmi kemiskinan

Malaysia wajar contoh strategi China basmi kemiskinan

Pensyarah Kanan
Fakulti Perniagaan
dan Ekonomi,
Universiti Malaysia

Oleh Dr Nur Hairani Abd Rahman
bhrencana@bh.com.my

Satu daripada masalah sosial utama yang melanda dunia sejak dahulu lagi adalah kemiskinan. Pada 2019, Bank Dunia melaporkan hampir 9.2 peratus, bersamaan 689 juta penduduk dunia tergolong dalam kumpulan miskin tegar.

Peningkatan mendadak kemiskinan dijangka berlaku pada era pandemik COVID-19, yang mana dianggarkan terdapat pertambahan antara 88 juta hingga 115 juta penduduk berdepan kemelut kemiskinan pada 2020.

Secara umumnya, kemiskinan tegar ditakrifkan sebagai individu yang memperoleh pendapatan kurang daripada RMI.90 sehari. Jumlah terlalu minimum ini menyebabkan kumpulan ini tidak dapat menjalani kehidupan lebih baik di bandar yang mempunyai kos sara hidup terlalu tinggi.

Kemiskinan ini mewujudkan jurang kualiti hidup antara penduduk miskin dan kaya, sekali gus melebarkan jurang ketidaksamarataan dalam kalangan masyarakat. Keadaan ini menyukarkan lagi usaha membasmi kemiskinan, sama ada pada peringkat global atau lokal.

Indikator utama ini perlu diberi pertimbangan sewajarnya dalam pembentukan dan pelaksanaan dasar nasional pada masa akan datang, bagi memastikan tiada keciciran berlaku dalam masyarakat.

Realitinya, kemiskinan berlaku di mana sahaja, sama ada di negara maju atau membangun dan mundur. Namun, pelaksanaan dasar berkaitan menangani kemiskinan dilaksanakan di beberapa negara penting untuk diberi perhatian.

Pada 1990, seramai 750 juta penduduk di China hidup di bawah garis kemiskinan. Ia menyamai dua pertiga daripada jumlah keseluruhan penduduknya.

Menariknya, pada 2012, berlaku penurunan mendadak jumlah penduduk miskin apabila hanya 90 juta rakyat negara itu hidup di bawah garis kemiskinan.

Pada 2016 pula mencatatkan kira-kira 7.2 juta populasi di China atau 0.5 peratus dikategorikan sebagai miskin tegar. Perubahan drastik untuk tempoh kurang daripada 30 tahun ini menarik untuk diteliti.

Apakah formula digunakan China bagi membasmi kemiskinan tegar dalam negaranya. Apakah faktor yang membantu mereka membawa berjuta rakyatnya keluar daripada perangkap kemiskinan.

Berapa yang China laburkan untuk mengawal masalah sosial utama ini pada saat negara lain masih bergelut dengan isu kemiskinan yang tiada penghujungnya.

Persoalan ini penting untuk diteliti dan difahami khususnya bagi mereka yang terbahagi dengan pembentukan, penggubalan dan pelaksanaan dasar berkaitan pembasnian kemiskinan.

Meneliti perkembangan dan kemajuan di China, negara itu menggunakan pendekatan serampang dua mata untuk memajukan sektor ekonomi sekali gus menaik taraf kehidupan sosial masyarakat. Bukan sahaja berjaya membebaskan berjuta rakyatnya daripada kemelut kemiskinan, bahkan turut menjadikan negara Tembok Besar itu sebagai satu daripada negara kuasa besar ekonomi dunia pada ketika ini sebaris dengan Amerika Syarikat (AS), Jepun, Jerman dan United Kingdom (UK).

China menggunakan pelbagai pendekatan untuk membantu rakyatnya keluar daripada kemiskinan, namun terdapat tiga strategi yang menarik dikupas.

Pertama, Program Pembangunan Agrikultur Nasional (1956-1967) menjadi pemangkin asas kepada pengukuhan sektor agrikultur negara itu.

Dasar ini memberi impak positif membantu masyarakat khususnya petani yang jumlahnya menjangkau satu perempat daripada jumlah keseluruhan warga China pada zaman itu.

Kerajaan China berterusan memberi fokus kepada pembangunan sektor agrikultur sehingga era 1980-an dengan pelbagai penambahbaikan terhadap dasar sedia ada serta memberi tumpuan utama kepada beberapa wilayah mundur.

Dasar bersifat terarah ini membantu wilayah mundur untuk bangkit dan mengejar pembangunan lebih seimbang dengan wilayah maju.

Berbeza dengan beberapa negara lain terutama di rantau Asia Tenggara, kebanyakan dasar pembangunan di negara ini lebih menumpu kepada kawasan lebih maju berbanding mundur. Keadaan ini mewujudkan jurang pembangunan tidak seimbang dan ketidaksamarataan dalam masyarakat.

Kedua, kerajaan China begitu komited memperkuatkan dasar perlindungan sosial nasional. Sejak era 1950-an, walaupun dibelenggu dengan kemunduran ekonomi, usaha membantu rakyat miskin tetap diberi perhatian.

Pada ketika ini, kerajaan China menyediakan pelbagai keperluan asas termasuk pendidikan, khususnya kepada golongan kanak-kanak dan remaja.

Pendidikan dikenal pasti sebagai antara indikator utama memainkan peranan penting melahirkan masyarakat berilmu sekali gus membawa diri mereka keluar daripada kepompong kemiskinan.

China turut mempunyai dasar mewajibkan rakyatnya memperoleh pendidikan. Hasilnya, pada 2021, dianggarkan seramai 10.78 juta calon menduduki peperiksaan National Higher Education Entrance.

Bukan sahaja berjaya membebaskan berjuta rakyatnya daripada kemelut kemiskinan, bahkan turut menjadikan negara Tembok Besar itu sebagai satu daripada negara kuasa besar ekonomi dunia pada ketika ini sebaris dengan Amerika Syarikat (AS), Jepun, Jerman dan United Kingdom (UK)

Kerajaan China juga komited mengukuhkan sistem pendidikan nasional. Buktinya, pada 2020, kerajaan China membelanjakan sekitar AS\$817 bilion atau lebih kurang empat peratus daripada keseluruhan pendapatan keluaran negara kasarnya untuk sektor pendidikan, berbanding 2.5 peratus dalam pertengahan era 1990-an.

China turut merancang Pelan Pemodenan Pendidikan China menjelang 2035, yang menyasarkan pembangunan sektor pendidikan berkualiti sejajar dengan Matlamat Pembangunan Mampan.

Ketiga, untuk memastikan kebajikan rakyatnya dijaga, China memberi penekanan kepada aspek tadbir urus sosial yang menumpu kepada usaha membanteras kemiskinan. Pada 2015, China melaksanakan program membanteras kemiskinan dengan mewujudkan rangkaian pengurusan pembasnian kemiskinan.

Strategi ini tertumpu kepada pengurusan pada peringkat tempatan dengan menyasarkan perkampungan miskin. Pasukan yang terbahagi dalam rangkaian pembasnian kemiskinan ini digerakkan di setiap lokaliti dan bekerjasama dengan masyarakat tempatan bagi memudah cara pengurusan kemiskinan.

Pada 2020, terdapat 255,000 pasukan penduduk terbahagi dalam rangkaian ini. Di samping itu, lebih lima juta pegawai ditugaskan untuk memantau perkembangan aktiviti tadbir urus pembanteras kemiskinan pada peringkat tempatan dan kampung.

Strategi ini menunjukkan China bersedia mengemblem jentera kerajaan dalam membantaras kemiskinan sehingga ke peringkat akar umbi.

Berdasarkan kepada pencapaian ini, Malaysia wajar menjadikan negara China sebagai penanda aras dalam membasmi isu kemiskinan. Malaysia masih bergelut mencapai sifar miskin tegar. Sehingga kini, matlamat itu masih gagal direalisasikan.

Mungkin sudah tiba masanya untuk Malaysia belajar daripada China bagaimana untuk membasmi kemiskinan tegar.

